

» Ἀφοῦ τὸν ἀφήσαμεν, ὁ πατήρ μου μοὶ προέτεινε νὰ κάμωμεν ὀλίγον περίπατον· ἤρνηθην· εἶχον ἀνάγκη νὰ μείνω μόνη. Μόλις ἐπέστρεψα εἰς τὴν ἐπαυλιν ἀνῆλθον εἰς τὸν θάλαμόν μου καὶ ἐκλείσθην. Πλήθος σκέψεων διήρχοντο ἐν ταραχῇ διὰ τῆς τεταραγμένης διανοίας μου ἐπανέβλεπον τὸ ἔργαστήριον, τὰς εἰκόνας, τὸν ζωγράφον αὐτόν.

» Βεβαίως, ἔλεγον καθ' ἐαυτήν, ὁ κ. Βιέρσκας εἶναι μέγας καλλιτέχνης, αὐτὸς οὗτος ὁ πατήρ μου τὸ εἶπεν. Νέον αἶσθημα ἐγεννᾶτο ἐν ἐμοί, ὅταν ἄλλοτε μόνη, μετὰ τὴν ρεμβώδη φαντασίαν νεανίδος, ἐζήτουν νὰ φαντασθῶ τὴν εἰκόνα ἐκείνου, ὅστις ἐμελλε νὰ γείνη σύντροφος τοῦ βίου μου· ἦτο πάντοτε εἰς ζωγράφος, εἰς καλλιτέχνης, τὸν ὅποιον ἐβλεπον ἐν τῷ ρεμβασμῷ μου. Λοιπὸν τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, τὸν ὅποιον εἶχα ὀνειροπολήσει, δὲν τὸν εἶχα εὖρη· Δὲν ὠνομάζετο Γεώργιος Βιέρσκας· Δὲν εἶχεν ὅλα τὰ προσόντα διὰ νὰ καταστήσῃ εὐτυχὴ μίαν γυναῖκα· τὴν καλλονὴν, τὴν νεότητά, τὴν ἀξίαν· Διατί νὰ μὴ γείνη σύζυγός μου τὸ ἐν ἐκείνῳ εἰς τὸ ὅποιον θὰ ἀφιέρωνα τὴν ζωὴν μου; Ἀλλὰ αὐτός, ὁ μέγας ζωγράφος, ὁ ἐπιφανὴς καλλιτέχνης, θὰ ἤθελεν ἀράγε τὴν ἀπλὴν αὐτὴν νεανίδα, τῆς ὁποίας ἡ ἀδεΐα χεὶρ δὲν ἐγνώριζε νὰ ἰχνογραφήσῃ οὐδὲ τὴν λατρευτὴν τοῦ εἰκόνα· Ἀμφέβαλλον, ἔπειτα τὸ θάρρος μοὶ ἐπανήρχετο. Δὲν εἶχον καλλονὴν, δὲν εἶχον περιουσίαν, ὡς ἐφόδιον· Ὁ Γεώργιος Βιέρσκας, ὁ ἀπλοῦς ζωγράφος, μὴ ἔχων εἰμὴ μόνον τὴν ἱκανότητά του, θὰ ἠρνεῖτο νὰ νυμφεῖται τὴν Λευκὴν Βελρόζ, τὴν πλουσίαν κληρονόμον· Ὁχι, ἤμην βεβαία περὶ τούτου.

» Ἀγνωστος εὐτυχία, ἀναμειγμένη μετ' ἀορίστου θλίψεως, μετὰ κατελάρμυραν, ἤμην εὐτυχὴς καὶ περίλυπος ἐν ταυτῇ. Ἐρρίγουν, ἐπύρεσσον, ἐν ὄραμα διήρχετο ἐνώπιόν μου, ἐβλεπον τὴν Λευκὴν Βελρόζ, ἀκτινοβολοῦσαν ὑπὸ τὴν λευκὴν τῆς νεονύμφου στολὴν, κατερχομένην τὰς βαθμίδας τοῦ ναοῦ εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Γεωργίου Βιέρσκα. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἡ εἰκὼν αὕτη ἐτάραττε τὸν ὕπνον μου. Τὴν ἐπαύριον, μέγας χορὸς ἐδίδετο εἰς τὴν ἐπαυλιν· ὁ καλλιτέχνης ἦτο κεκλημένος.

» Ἐγείνα πλεον φιλάρεσκος τοῦ συνήθους, ἐνεδύθην μεταξὺν ἐσθῆτα χρώματος κυανοῦ, κεκοσμημένην διὰ ῥόδων λευκῶν, εὐτυχὴς δὲ καὶ ὑπερήφανος, κατήλθον εἰς τὴν αἴθουσαν. Πλήθος ἐξαλλων, εὐτυχῆς, συνωθεῖτο εἰς τὰς αἰθούσας, τὰς πλήρεις εὐωδίας φωτὸς καὶ ἀνθέων. Διέκρινα ἀμέσως τὸν Γεώργιον, ὅστις, ὑπὸ τὸ σκιόφως παραπετάσματος, ὠμίλει μετὰ τοῦ πατρός μου. Τοὺς ἐπλησίασα, καὶ τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν καλλιτέχνην:

» — Κύριε Βιέρσκα, τῷ εἶπον, νομίζω ὅτι λησμονῆτε τὴν νεότητά σας, τί κάμνετε ἐδῶ μόνος μετὰ τοῦ πατρός μου; ...

» Ἐλάτε γρήγορα, τὸν βραχίονά σας, ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω ἐὰν εἰσθε ἐπίσης καλὸς χορευτὴς ὅσον μέγας ζωγράφος.

» Προσέκλινε τὸν ἔφερα μέχρι τοῦ μέσου τῆς αἰθούσης, ἐνθα ἤρχισαμεν νὰ χορεύωμεν ἀναμειχθέντες μετ' ἄλλα ζεῦγη. Τὴν χεῖρά μου ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του ἔχουσα, τὴν

κεφαλὴν κεκλιμένην πρὸς ἐκείνον, τὴν καρδίαν μου τόσον πλησίον τῆς καρδίας του, ἀφιέμην νὰ φέρωμαι ὑπ' αὐτοῦ ἡδυπαθῶς ἀνακινουμένη ὑπὸ ἀγνώστου εὐτυχίας, ἀπείρου, μεθυστικῆς ὡς ἄρωμα.

» Ἡ φωνὴ τοῦ Γεωργίου μετ' ἀφύπνισε τῆς ἐκστάσεώς μου ταύτης.

» — Δεσποινίς, μοὶ εἶπεν, ὅταν εἰσῆρχεσθε ἀνήγγελλον εἰς τὸν κ. μαρκήσιον, ὅτι εὖρον ἐπὶ τέλους τὴν σύντροφον τοῦ βίου μου. Εἶναι νεῆνις γαλλίς καλλιτέχνης, ἐλθοῦσα ἐνταῦθα πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ζωγραφικῆς. Δὲν εἶναι οὔτε πλουσία, οὔτε εὐγενής, ἀλλὰ ὠραία, εὐφυὴς καὶ ἀγνή. Ἐλπίζω ὅτι μετ' αὐτῆς θὰ εἶμαι εὐτυχής. »

» Ἡσθάνθην ἐαυτὴν ὠχρίωσαν, φρικώδης ὁδὸν μου ἐπληξε τὴν καρδίαν, ἐν τούτοις προσεπάθησα νὰ μειδιάσω.

» — Κύριε Βιέρσκα, εἶπον μετ' ὑποτρέμουσαν φωνήν, δεχθῆτε τὰ συγχαρητήριά μου καθὼς καὶ τὰς πλέον εὐχάριστες εὐχάς διὰ τὴν εὐτυχίαν σας.

» Μοῦ ἔθλιψε τὴν χεῖρα, ἐγὼ ὠχρίασα ἐτι μάλλον. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία, ἡ εὐτυχία μου ἐχάθη διὰ παντός, ὅπως τὰ ῥόδα, ἅτινα ἐμαραίνοντο βραδέως ἐπὶ τοῦ στήθους μου· δὲν διήρκεσεν εἰμὴ μίαν μόνον ἡμέραν.

» Ὁ στρόβιλος ἐτελείωσε, κλονιζομένη ἔλαβον πάλιν τὸν βραχίονα τοῦ καλλιτέχνου καὶ ἐπανῆλθον πρὸς τὸν πατέρα μου.

» Ἐνεκεν τοῦ σκότους, δὲν παρετήρησε μήτε τὴν ὠχρότητα μου, μήτε τὴν συγκίνησίν μου καὶ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ μετὰ τοῦ Γεωργίου. Ἡσθάνομην ὅτι ἡ ἀγωνία μ' ἐπνιγε, δὲν ἠδυνάμην νὰ μείνω περισσότερον εἰς τὴν αἴθουσαν· ἠγέρθην, καὶ εἰσδύσασα ἀθορύβως ὀπισθεν τῶν καταπετασμάτων καὶ τῶν ἀνθέων, κατάρθωσα νὰ ἐξέλθω τῆς αἰθούσης καὶ φθάσω εἰς τὸν θάλαμόν μου.

» Ἐμείνα ἐπὶ πολὺ μόνη, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς μου ξηρούς, τὴν κεφαλὴν μου πυρρῶσαν, μὴ σκεπτομένη εἰμὴ ἐκείνον καὶ τὴν ἀνεπανόρθωτον δυστυχίαν μου!

» Ὅταν συνῆλθον, ἡ μουσικὴ δὲν ἤκούετο πλέον, τὰ φῶτα ἐσβένοντο ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ διὰ τῶν ἡμικλείστων παραθύρων εἶδον τὰς αἰθούσας ἐρήμους. Τότε ἠγέρθην βραδέως, ἐν ἄνθος συγκρατούμενον εἰς τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτός μου, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου, τὸ ἀνεγνώρισα πάρευτα· ἦτο ἄνθος κυκλαμίνου, τὸ ὅποιον ὁ Γεώργιος ἔφερεν ἐπὶ τῆς κομμοδόχῃς του. Τὸ ἔλαβον θέλουσα νὰ διατηρήσω αὐτὸ ὡς ἐνθύμιον τοῦ παραγνωρισθέντος ἔρωτός μου...

» Τὸ ἄνθος τοῦτο, ἰδοὺ το, Ἄννα· ὁπότε ἀποθάνω, ὅτε διὰ τελευταίαν φοράν θὰ κλίνῃς ἐπὶ τοῦ φερέτρου μου, ἄφες νὰ πέσῃ τὸ ἄνθος αὐτό, ἡ μόνη ἀνάμνησις ἐκείνου, τὸν ὅποιον τόσον ἠγάπησα... »

Τὰ δάκρυα τὴν ἐπνιγον, ἐντούτοις μετὰ μικρὰν στιγμὴν σιωπῆς ἐπανάλαβε:

« Τί νὰ σέ εἶπω περισσότερον, ἀγαπητὴ μου Ἄννα; Κατέπνιξα τὰ δάκρυά μου, κατέστειλα τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου, οὐδεὶς ὀφθαλμὸς δύναται νὰ εἶπῃ ὅτι μετ' ἐδὲ δακρύουσαν. Παρέστην ἀτάραχος, ἀλλὰ μετὰ τὴν ψυχὴν σπαρασσομένην ὑπὸ φρικώδους ὁδύνης, εἰς τὴν γαμήλιον τελετὴν,

Εἶδον τὸν Γεώργιον φαιδρότατον νὰ κατέρχεται τὰς βαθμίδας τοῦ ναοῦ ἔχων εἰς τὸν βραχίονά του τὴν νεαράν καλλιτέχνιδαν.

» Μετὰ τινὰς ἡμέρας τὸν ἐπανεῖδον εἰς τὴν οἰκίαν μας παρουσιάζοντα τὴν εὐδαίμονα σύζυγόν του, καὶ ἀποχαιρετίζοντα ἡμᾶς διότι ἀνεχώρει μετ' αὐτῆς διὰ τινὰς μῆνας εἰς Γαλλίαν.

» Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπισκέψεώς των, ἡ καρδίαν μου κατεσπαράσσετο, ἀλλὰ ὑπῆρξα γενναία, ὑπέμεινα τὰ πάντα· μετὰ τὸ μειδίωμα ἐπὶ τῶν χειλέων ἐπευχθήν τὴν σύζυγον τοῦ καλλιτέχνου καὶ ἔθεσα τὰ τρέμοντα χεῖλη μου ἐπὶ τοῦ μετώπου, τὸ ὅποιον ὁ Γεώργιος εἶχεν ἤδη τοσάκις ἀσπασθῇ, ἀλλ' αἱ προσβολαὶ ὑπῆρξαν πάρα πολὺ δυναταὶ δι' ἐμέ, καὶ μετὰ κατεσύντριψαν.

» Ἡδὴ, τὸ ποτήριον τῆς πικρίας ἐκένωθη. Δὲν μοὶ μένει εἰμὴ μία σταγὼν· αὕτη εἶναι ν' ἀποθάνω, χωρὶς νὰ τὸν ἐπανιδῶ... »

Δὲν ἐπεχείρησα νὰ τὴν παρηγορήσω, ἡ λύπη τῆς ἦτο ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι τελειοῦν μετὰ τὴν ζωὴν...

Ὅκτ' ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ἡ θύρα τοῦ μεγάρου ἠνοιγέτο διὰ νὰ διέλθῃ ἐν φέρετρον κεκαλυμμένον δι' ἀνθέων!

Συνώδευσα τὴν Λευκὴν μέχρι τῆς τελευταίας αὐτῆς κατοικίας. Ὅποτε τὸ φέρετρον κατετέθη ἐπὶ τοῦ τάφου, καὶ οἱ παρευρεθέντες ἠύλογησαν τὸ λατρευτὸν αὐτὸ λείψανον, ἐπλησίασα καὶ ἐγὼ καὶ ἀφῆκα νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ φερέτρου ἐν ἄνθος κυκλαμίνου μαρμαμένον καὶ ξηρόν· μετὰ ταῦτα, ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά μου, ἀπεμακρύνθην βραδέως ψιθυρίζουσα μίαν δέησιν εἰς τὴν Ὑψίστην.

Εἶχον ἐκπληρώσει τὴν τελευταίαν εὐχὴν τῆς δυστυχούς νεκρᾶς!

Μετάφρασις ὑπὸ τῆς Δεσποινίδος ΣΟΦΙΑΣ Σ. Δ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἶμα.

[Συνέχεια]

Τὰ χεῖλη τοῦ Νορμανδοῦ ἔλαβον ἑκφρασιν περιφρονήσεως.

Προέβη βραδέως ἀφοῦ ἔκλεισε τὰ παράθυρα.

— Τρέμεις; τῇ εἶπεν· ἔχεις ὅμως ἄδικον· δὲν ἔρχομαι ἐδῶ ποθῶν νὰ σέ βλάψω ἢ νὰ σέ φονεύσω. Ἐθραυσες μόνη τοὺς δεσμούς, οἵτινες μᾶς ἦνانون καὶ δὲν εἴμεθα τοῦ λοιποῦ οὐδὲν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον· ἔρχομαι μόνον νὰ σοὶ ζητήσω ἐξήγησιν...

— Πλησίασε τότε καὶ κάθησε ἐδῶ, τῷ εἶπε δεικνύουσα ἔδραν ἀπέναντι αὐτῆς.

Ἐκεῖνος ὑπήκουσε.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐσιώπα, αὕτη ἐπανάλαβε.

— Δὲν φοβοῦμαι τὸν θάνατον, ἀλλὰ πρὸ τούτου ἔχω ὑποχρέωσιν ἣν πρέπει νὰ ἐκπληρώσω καὶ τούτου δοθέντος, εἶσαι ἐλεύθερος νὰ ἐνεργήσῃς κατ' ἐμοῦ ὅ,τι θελήσῃς, σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ διεκδικήσω ἀπέναντί σου, οὐδ' αὐτὴν τὴν ζωὴν μου, διότι γνωρίζω ὅτι μεγάλως ἤμαρτον πρὸς σέ.

— Μεγάλως! ἀληθῶς.

— Ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ μὲ φονεύσῃς ὡς λέγεις, ἢ ἂν προτιμᾷς νὰ μὲ τιμωρήσῃς ἄλλως, διατί ἤλθες ἐδῶ;

— Διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθω κατὶ.

— Ἐρώτησον, θὰ σοὶ ἀπαντήσω.

— Εἰλικρινῶς;

— Ὅμνῶ εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὅτι θὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀφοῦ ἐσκόπευες νὰ μ' ἀπατήσῃς, διατί ἡ κωμωδία ἐκείνη τῆς παραδοχῆς τοῦ γάμου.... καὶ ἡ ὑπόκρισις ἔρωτος ἐξ οὗ.... πᾶσχω τόσον;

— Τὸ πεπρωμένον μὲ ἠνάγκασε.

— Τὸ πεπρωμένον εἶναι ἀπλὴ λέξις.

— Ὅχι· διότι ἐγὼ ὑπέφερα πλέον ὑμῶν.

— Πλέον ἐμοῦ; εἶναι δυνατόν; χάνων σέ, ἀπώλεσα τὰ πάντα, καὶ αὐτὴν ἐτι τὴν τιμὴν, τὴν ὑπόληψιν δι' ἧς τὸ ὄνομα τῶν λα-Βιλλωδαὶ περιεβάλετο καὶ ἐκτὸς τούτων, τὴν χαράν..... τὴν ἄμετρον, ἧς σὺ ἦσο ἡ ἀφορμή. Τὰ πάντα ὑστερήθην συγχρόνως. Ναί, ἐρυθρίω ὁμολογῶν ὅτι, ἐκ τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν, ὅτι πλειότερον θρηνῶ, δὲν εἶναι ἡ ὑπόληψις τῆς κοινωνίας, δι' ἣν τόσον ἤμην ὑπερήφανος!

— Ἀλλὰ τί λοιπόν;

— Σὺ! Ναί, διότι σὲ ἡγάπων μὲ τοιοῦτον πάθος, ὥστε δὲν ἠδυνήθην νὰ συνειθίσω τὴν ιδέαν ὅτι σὲ ἔχασα, καὶ ὅτι μάλιστα ἀνήκεις εἰς ἄλλον. Ὡς πρὸς τὸν ἄλλον αὐτὸν καὶ ἂν πρόκειται νὰ χαθῶ, θὰ τὸν συντρίψω, τὸ ὁμνῶ εἰς τὸν Θεόν, ὡς τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ μετάλλου, ὅπερ σοὶ ἐδώρην.

Καὶ λαβὼν ψέλλιον χρυσοῦν κείμενον πρὸ αὐτοῦ τὸ συνέτριψεν εἰς τεμάχια.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία, ἐμεῖδισε πικρῶς.

— Πιστεύετε ὅτι τὸν ἀγαπῶ;

— Ἐπειδὴ παρεδόθητε εἰς αὐτόν.

— Πολὺ καλὰ καὶ τί ἄλλο θέλεις ἀκόμη νὰ μάθῃς;

— Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ἀπὸ τὸ στόμα σου, ἂν ἦσαι ἡ ἐρωμένη τοῦ βαρόνου Ροζενδάλ.

— Εἶμαι.

— Μοὶ ὑπεσχέθης εἰλικρινεῖαν, πρέπει δὲ νὰ λάβω ἀπόφασιν σοβαράν, νὰ περιπλέξω τοὺς ἀδελφούς μου εἰς ἐπιχειρήσιν ἐπικίνδυνον, καὶ νὰ ριψοκινδυνεύσω τὴν μετρίαν περιουσίαν μας, ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἐνεργήσω ἑλαφρῶς. Εἶναι ἀληθὲς λοιπόν;

— Μάλιστα.

— Αὐτὸς σὲ παρεκάλεσε νὰ φύγῃς, νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν στέγην, ἣτις σὲ ἐδέχθη τόσῳ γενναίως, καὶ νὰ μᾶς ἀφίσῃς ταράσσουσα τὴν εἰρήνην οἰκογενείας, ἣτις ἔζη εὐδαίμων;

— Μάλιστα.

— Σοὶ ἐπεδείκνυε φαίνεται τὴν περιουσίαν ἣτις τῷ ἐξασφαλίζει ἀποτρόπαιον ἰσχύν; Σὲ διέφθειρε ἐπιδεικνύων τὰ πλούτη του; Σοὶ ὑπεσχέθη ἀνάκτορα πρὸς κατοικίαν ὅπως σὲ παρασύρει; καὶ τὴν πολυτέλειαν ἣν παρ' ἡμῖν ἐστερεῖσο;

— Μάλιστα.

— Καὶ οὐδὲν ἄλλο τὸν συνεκίνει εἰμὴ τὸ κάλλος σου! Μὴ ἀρκούμενος νὰ κατορθώσῃ, ὥστε νὰ προδώσῃς τὸ καθήκον σου, δὲν ἐδίστασε νὰ συντρίψῃ τοὺς δεσμούς, οὓς πᾶς ἐντιμὸς ἄνθρωπος σέβεται. Δὲν ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἐδύθιζεν εἰς τὸ πένθος συζυγον, ὅστις ἐλάτρευεν, ὅστις σὲ λατρεῖ εἰς ἴσως, καὶ ὅτι ἤθελε καταστήσῃ γελοῖαν τὴν θέσιν ὑπαλλήλων εἰς αὐτὸν ἀφοσιωμένων καὶ ἐντίμων;

— Ὅχι.

— Σὲ ἰκέτευσε ἐπὶ μακρόν. Διὰ νὰ πλησιάσῃ ἴσως πρὸς σέ, ἡγόρασε τὴν Ρόχην καὶ ἤλθεν ἐκεῖ ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ οἰκοδομήσῃ πύργον μεγαλοπρεπῆ;

— Ἀναμφιδόλως.

— Ἐφάνημεν ἀρκετὰ χονδροειδεῖς ἡμεῖς τὰ θύματά του! καὶ πόσον θὰ ἐγέλασε μὲ τὴν ἀφέλειάν μας, τὴν ἀθωότητα τῶν χωρικῶν, οἵτινες ἀφέθησαν νὰ περιζωθῶσι μὲ τὴν ραδιουργίαν, δι' ἧς ἀνάνδρως μᾶς περιέβαλλεν! Ὡς πῶς τὸν μισῶ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὅστις τῇ βοήθειᾳ τοῦ σκανδαλώδους πλούτου, ὃν διαθέτει, ἤλθε νὰ σέ σκανδαλίσῃ ὡς ὁ δαίμων καὶ νὰ σέ προτρέψῃ νὰ ἀπατήσῃς ἄνδρα, ὅστις εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ παραδώσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ εἰς τὰς χεῖρας μιᾶς γυναικὸς!

— Τὸν μισεῖς;

— Ὡς! ναί!

— Θανασίμως;

— Μάλιστα.

— Πλησίασε, Ἰωάννη, πλησίασε ἀκόμη, ἔλθε ἐδῶ πλησίον μου καὶ ἄκουσόν με.

Ὁ λα Βιλλωδαὶ ἡγέρθη μηχανικῶς, ἐπλησίασε τὴν ἑδραν τοῦ πλησίον τοῦ ἀνακλίντρον τῆς γυναικὸς καὶ ἐκάθησε πάλιν.

— Σοὶ ὑπεσχέθην, Ἰωάννη, τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ἐκείνη λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου της καὶ σοὶ ὁμνῶ καὶ πάλιν ὅτι πᾶν ὅ,τι θὰ σοὶ εἶπω εἶναι ἀληθὲς καὶ ἄκουσόν με.

— Ὅμιλει.

— Ναί, ὁ βαρόνος, ἀφ' ἧς ἡμέρας μὲ εἶδε παρὰ τῷ πρίγκηπι, μοὶ ἐδήλωσεν οὐχὶ διὰ τοῦ λόγου, ἀλλὰ δι' ἐνὸς τῶν βλεμμάτων ἐκείνων, ὅτινα εἶναι καὶ τῆς γλώσσης εὐφραδέστερα, ὅτι μὲ εὗρισκεν ὡραίαν. Αὐτὸς ἡγόρασε τὴν Ρόχην καὶ ἤλθεν ἐπίτηδες ἐκεῖ ὅπως μὲ ἐπανίδῃ. Αὐτὸς ἐπίσης δι' ὑποσχέσεων πλούτου καὶ εἰρωνειῶν ἐπὶ τῆς παρούσης θέσεώς μου, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν μεγαλοπρέπειαν ἣτις ἐδῶ μὲ περιβάλλει, κατέβαλε πάντα ἀγῶνα ὅπως μοὶ καταστήσῃ μισητὸν τὸν ἥμερον βίον ὃν γενναιοφρόνως μοὶ ἐχορήγησες! Αὐτὸς ἐπὶ τέλους ἐπαιξε πρὸς ἐμὲ τὸ παιγνίδιον ὃ παίζειται πρὸς τὰ μικρὰ στρουθία ὅπως τὰ σαγηνεύσῃ καὶ ὅπερ θὰ ἐσαγήνευε πᾶσαν γυναῖκα!

— Καὶ σὲ παρέσυρε καὶ σέ;

Τὸ αὐτὸ πικρὸν μειδίαμα ὑπνόνειζε τὰ χεῖλη τῆς κρεοῦ καὶ ἐσκίασε τὴν φυσιογνωμίαν αὐτῆς.

— Τὸ ὑποθέτεις; τῷ εἶπεν.

— Καὶ πῶς θέλεις νὰ μὴ τὸ πιστεύσω, ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐραστὴς σου;

— Ναί· ἀλλ' εἰπέ μου, ἀφ' οὗτου σ' ἔγκατέλειπα, τί κυρίως σκέπτεσαι;

— Πῶς νὰ ἐκδικηθῶ.

— Εἶναι τοῦτο εὐχάριστησις;

— Ἡ μόνη, ἣτις δύναται νὰ μὲ δελεάσῃ!

— Πῶς λοιπὸν θέλεις νὰ μὴ δελεάσῃ καὶ ἐμέ;

— Μισεῖς κανένα;

— Δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς μου.

— Ποῖον;

— Κατὰ πρῶτον μίαν γυναῖκα.

— Καὶ ἔπειτα;

— Τὸν βαρόνον Ροζενδάλ.

— Τὸν ἐραστὴν σου;

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι θανάσιμος ἐχθρὸς μου!

Ὁ λα Βιλλωδαὶ ἔμεινεν ἐκπληκτος.

Πῶς ἡ Μαρία αὕτη, ἣτις παρὰ τὴν ἀναξίαν διαγωγὴν της, ἀνεκίνει τὴν φλέγουσαν τέφραν τοῦ μεγάλου πάθους ὅπερ τὸν κατεβίβρωσκεν, ἡ ἐρασμία γυνή, ἡ ἀπατεῶν, ἐτόλμα νὰ τὸν διαβεβαίωσιν ὅτι ἐμίσει τὸν ἐραστὴν ὃν ἠκολούθησε;

— Πρὸς ποῖον σκοπὸν;

— Δὲν τὸ ἐννοεῖς, ἐπ' ἀνέλαθεν ἐκείνη, διότι ἀγνοεῖς τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας μου, ἀλλὰ θὰ σοὶ τὰ εἶπω ὅλα.

Καὶ τῷ διηγήθη τότε, διὰ φωνῆς σταθερᾶς καὶ μὲ τὸν ὀφθαλμὸν ξηρόν, τὴν θλιβεράν ἱστορίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας της.

Τῷ διηγήθη τὸ δρᾶμα τοῦ μεγάρου Δ' Ἀρτάν, τὸν θάνατον τοῦ βαρόνου Ζάμ, τὴν φυγὴν τῆς μητρὸς της, ἣτις ἦτο μιγᾶς, μετὰ τοῦ μαρκησίου.

Τῷ διηγήθη τὸν μεγάλον ἔρωτα ὅστις διέφλεγε τὸ μικτὸν αἷμα τῆς Μερσεδές, πρὸς τὸν μαρκησίον Δ' Ἀρτάν καὶ ὁ Ἰωάννης λα Βιλλωδαὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ φρίξῃ, σκεπτόμενος τὴν παράδοξον ὁμοιότητα τοῦ ἔρωτος τούτου, μὲ τὸ αἶσθημα τῆς μικρᾶς Βαρβάρας, ἣτις ἐπρόδιδε τὴν κυρίαν της, δι' αὐτόν, ὡς ἐπραξεν ἄλλοτε ἡ Μερσεδές διὰ τὴν ὡραίαν Ματθίλδην, πρὸς χάριν τοῦ κυρίου της.

Οὐδεμίαν λεπτομέρειαν παρέλειψεν ἡ κρεολὸς οὐδὲ τὴν γέννησιν τοῦ Ρολάνδου, τοῦ νόθου τούτου, ὅστις κατεῖχε τὴν θέσιν της, ἐνῷ αὐτὴ μόνη, ἦτο τὸ φυσικὸν τέκνον καὶ ἡ κληρονόμος τοῦ μαρκησίου· διηγήθη τὰς ραδιουργίας τοῦ Μορέλ, ὅστις ἐλάμβανε καὶ ἐξετέλει τὰς διαταγὰς, αἵτινες τῷ ἐστέλλοντο ἐκ Παρισίων καὶ ἐπὶ τέλους τὸν φοβερὸν θάνατον τοῦ πατρὸς της τοῦ συντελεσθέντος διὰ καταχρονίου ἐπιτηδεϊότητος, καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ τῇ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐν Κούβα περιουσίαν του, τὰ θαυμάσια δηλαδὴ κτήματα τῶν Καρδενῶν, τῷ εἶπε τὴν τελευταίαν ὕβριν μετὰ τῆς σκληρᾶς καὶ ἀδίκου ἀρνήσεως τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, τῆς μαρκησίας καὶ τοῦ Ροζενδάλ.

Καὶ σύρασα ἐκ τινος κιβωτίου μικροῦ τὰς δύο γραμμάς, τὰς χαραχθεῖσας ὑπὸ τοῦ θνήσκοντος πατρὸς της, τὰς ἐδεῖξε πρὸς τὸν ἐκπληκτον συζυγον αὐτῆς.

— Ἀ! εἶμαι ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ὑπηρετῶν, ἐκ τοῦ αἵματος τῶν δούλων καὶ τὴν γενεάν τῶν θαλαμηπόλων! ἐγὼ ἡ γνησία θυγάτηρ τοῦ μαρκησίου Δ' Ἀρτάν; εἶπεν ἐξαπτομένη ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως τῶν δεινῶν της, θὰ πληρώσω ἀκριβὰ τὰς λέξεις ἐκείνας!

Καὶ ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον ἐρεθιζομένη:

—Τὸ ὦμωσα ἐπὶ τῆς κόνεως τῆς μητρὸς μου καὶ θὰ τηρήσω τὸν ὄρκον μου. Ἦδη εὐρίσκομαι πλησίον των καὶ ἂν ἐβλεπον τὴν χολήν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ ψυχὴ μου κυλίσταται, θὰ ἔτρεμον!

Ἀναμιμνησκομένη δὲ τοῦ γάμου της, εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην ὅτι, ἂν ὁ Ροζενδάλ δὲν ἐρρίπτετο πρὸ αὐτῆς, ἴσως θὰ ἐλησμονεῖ τὴν μνησικακίαν της, καὶ ἐκδικήσεις, διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐπλάσθη. Ἡ καρδιά της τότε πλήρης εὐγνωμοσύνης διὰ τὸν ἄνδρα, ὅστις τὴν εἶχε σώσει, καὶ τῇ ἀνέθεσε τὴν τιμὴν τοῦ ὀνόματός του, χωρὶς καὶ νὰ ἐξετάσῃ, ὅποιον ὑπῆρξε τὸ παρελθὸν αὐτῆς. Τῷ ὠμίλησε περὶ τῶν ἡρέμων, τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν, ἃς διήλθον ὁμοῦ. Ἀλλ' ἐπενέβη ὁ Ροζενδάλ, ὅστις τὴν ἐσκανδάλισε καὶ ἡ ἀπόφασίς της διελύθη ὡς καπνός. Ἀπώλεσε τότε τὴν φρόνησίν της, ἡ δὲ ψυχὴ τῆς ἐκδικήσεως ἤναψεν εἰς τὰ στήθη της καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ν' ἀποδώσῃ ὅσον κακὸν τῇ ἑκαμῶν, ἦν προσεπάθει νὰ καταπνίξῃ, ἤναψεν ἐκ νέου. Ὡθουμένη τότε ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τῆς ἐκδικήσεως κατὰ τοῦ ὁποίου ἐζήτει ἄστυλον ὑπὸ τὴν στέγην ἐν ᾗ ὁ Ἰωάννης τὴν περιέθλαψεν, ἐρρίφθη εἰς αὐτὸν ἀπερισκέπτως καὶ τυφλῶς, εἰς παιγνίδιον, εἰς ὃ ἔμελλε νὰ θριαμβεύσῃ, πλήττουσα τὴν καρδίαν ἐκείνων, οἵτινες τὴν κατεπάτησαν ὑπὸ τοὺς πόδας των, τὴν προσέβαλον, τὴν κατεσύτριναν!

Ὁ Ἰωάννης τὴν ἤκουσε θαυμάζων.

Ἦτο μεγαλοπρεπὴς ἐν τῇ ἐξάψει τῆς παραφοράς αὐτῆς· καὶ ὑπέστη ἀδιόρατον ἑλξιν. Ἐλησμονήσε καθ' ὅλοκληρίαν τὴν γυναῖκα, ἥτις τὸν προσέβαλε καὶ δὲν ἐβλεπε πρὸ αὐτοῦ ἢ τὴν ὀργισμένην ἐν τῷ δικαίῳ της θυγατέρα, ποθοῦσαν ν' ἀποδώσῃ ὅσον κακὸν τῇ ἑκαμῶν, ὠπλισμένην κακῶς μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ κάλλους της κατὰ τόσας ἰσχυρῶν ἀντιπάλων.

Ἀκίνητος πρὸ αὐτῆς, ἵστατο ἐν τῇ σοβαρᾷ στάσει δικαστοῦ καὶ δὲν ἠσθάνετο τὸ θάρρος νὰ τὴν καταδικάσῃ.

—Λέγεις ὅτι τὸν ἀγαπῶ, συνεπέραναν ἐν τέλει, καὶ θὰ τοῦ εἶχον ἤδη χύσει τὰ σπλάγχνα δι' ἐγχειριδίου, καὶ θὰ τὸν εἶχον στραγγαλίσαι διὰ τῶν δακτύλων μου, ἂν ἤδυνάμην, θὰ τὸν ἐδηλητηρίαζον, ἐγκληματοῦσα, μετὰ τὸν κίνδυνον τῆς καταπονήσεως χωρὶς νὰ μετανοήσω· ἀλλ' ἔχω ἀνάγκην νὰ κτυπήσω ἄλλους πρὸ αὐτοῦ· αὐτὸς θὰ τιμωρηθῇ τελευταῖος, ἀλλὰ δὲν εὗρον ἀκόμη μαρτύριον κατάλληλον δι' αὐτούς.

—Εἰγὼ γνωρίζω ἐν, εἶπεν ὁ Ἰωάννης λα Βιλλωδαί.

—Ποῖον;

—Εἶναι τὸ μυστικόν μου, ἀλλ' ἂν τὸ θελήσῃς συννενοούμεθα.

—Πῶς;

—Ὁ βαρόνος σὲ ἀγαπᾷ;

—Ὅσον τὸν ἀποστρέφομαι.

Καὶ σκυθρωπὴ, μετὰ τὸ ὅμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ ἐρυθρὰ ἐκ τοῦ αἵσους, προσέθετο:

—Μ' ἀγαπᾷ ἀπείρως.

—Δύνασαι νὰ τῷ ἐπιβάλῃς τὰς ἰδιοτροπίας σου;

—Ἴσως.

—Τότε ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται νὰ μοὶ τὸν παραδώσῃς.

—Ποῦ; εἶπεν ἐκείνη ζωηρῶς.

—Κάποτε ἐρχεται εἰς Ἀθήρην, ὅπου ἔχει πλῆθρα ἐτοιμα πάποτε πρὸς ἀναχώρησιν.

—Ναί, ἔχει πᾶν ὅ,τι θελήσῃ, καὶ στόλον ἀκόμη ὡς τοὺς ἡγεμόνας.

—Ὡ! ἃς ἡδυνάμην νὰ τὸν συναντήσω εἰς τὴν θάλασσαν, ἥτις εἶναι κοινὴ δι' ὅλους· νὰ τὸν καταδιώξω κατὰ πόδας καὶ νὰ εὐρεθῶ παράπλευρος πρὸς αὐτὸν εἰς μέρος τι ἔρημον· ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι τοῦ ἀδελφοῦ μου Θωμᾶ, ὅστις ἔχει ἐνστικτὰ τινὰ πειρατικά. Ἀλλ' εἶναι τολμηρόν, εἶναι ἀδύνατον.

—Ἀδύνατον; ἐπανέλαθεν ἡ Μαρία-Εὐαγγελία σκεπτικῇ.

—Ναί.

—Διατί;

—Διότι πρέπει νὰ σύρῃς τὸν ἐραστήν σου εἰς ταξιδίον διὰ θαλάσσης καὶ ἔπειτα νὰ με εἰδοποιήσῃς. Τὰ λοιπὰ εἶναι ἔργον ἐμοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν μου.

—Καὶ ἂν ἡδυνάμην νὰ τὸ πράξω; ἂν σοὶ παρέδιόα τι, ὅπερ αὐτὸς θὰ κατεδίωκεν εἰς τὰ ἄκρα τῆς γῆς;...

—Ὅτ' ἐπὶ τῆς γῆς;

—Ὅτ' ἐδοκίμασώ.

—Προσπάθησε, καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι ὅ,τι θὰ γείνη θέλει ἐμποδίσῃ τοὺς ἄλλους νὰ γελάσωσι μετὰ τοὺς λα Βιλλωδαί.

—Δὲν σοὶ ὑπόσχομαι νὰ ἐπιτύχω· ὁμῶς ὅτι θὰ προσπαθῶ καὶ ἴσως ταχύτερον ἄφ' ὅτι σκέπτεσαι. Ἐτοιμάσου πρὸ τοῦ τέλους τοῦ μηνὸς θὰ σὲ εἰδοποιήσω.

—Εὐχαριστῶ.

Καὶ οἱ δύο σύζυγοι ὁμοιάζον ἤδη πρὸς συνεταίρους, οἵτινες ἀπεχωρίζοντο, ἀφ' οὗ συνεφώνησαν ἐπιχειρήσιν τινα.

Ὁ Ἰωάννης ἡγήθη.

Δὲν εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀτενίσῃ ἐκείνην, ἣν τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ μισήσῃ. Τὴν γυναῖκα ταύτην, ἣν ἡδυνάτο ἐξ ἀλαζονίας νὰ ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν τύχην της, ἀλλ' ἣν δὲν ἡδυνάτο νὰ ἴδῃ αὐτὴν πάσχουσαν πρὸ τῶν ὁμμάτων του. Ἀν δὲ καὶ διὰ τῆς πράξεώς της εἶχεν ὀρύξει ἄβυσσον μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς ἐντίμου, ἐφοβεῖτο ἐν τούτοις μὴ νικηθῇ ἐκ νέου ὑπὸ τῶν θελημάτων τῆς γοήσεως.

Ἐβάδισε λοιπὸν πρὸς τὸν ἐξώστην μετὰ τὸ βῆμα ἀβεβαιοῦ καὶ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσαν.

Ἐκείνη τὸν ἠκολούθει ἐν σιγῇ, οἰκτείρουσα αὐτὸν καὶ μεμφομένη ἐαυτὴν, διότι ἐδηλητηρίασε τὸν βίον τοῦ καλοκάγαθου τούτου πλάσματος, τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ ἐντίμου, ἐννοοῦσα καλῶς καὶ αὕτη ὅτι τὸ κακόν, ὅπερ τῷ ἐπροξένησε, δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐπανορθοῦνται.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ διασκελίσῃ τὸ μαρμαρίνον περίζωμα:

—Ἐκείθεν θὰ ἐξέλθῃς; τὸν ἠρώτησε.

Δὲν πρέπει ν' ἀγνοοῦσι τὴν παρουσίαν μου εἰς τὸ μέγαρόν σου; εἶπεν ἐκεῖνος ἡρέμα. Ἰδέ, ἡ νύξ εἶναι βαθεῖα κατὰ τὴν ὥραν ταύτην καὶ ὁ κῆπος ἔρημος. Καὶ ἄλλως τε, προσέθετο μετ' ἀπελπισίας, τὸ πᾶν μοὶ εἶναι ἀδιάφορον, ἀφ' οὗ σὲ ἔχω. Τί με

μέλει διὰ τὸν δρόμον, ἀφ' οὗ πρόκειται νὰ μακρυνθῶ σοῦ;

—Ἰωάννη, τῷ εἶπεν αὕτη μετὰ τρεμούσης φωνῆς, μοὶ εἶπον ὅτι ἠσθάνησες.

—Πράγματι, καὶ βαρέως ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνω· καὶ ὅμως ἤμην ρωμαλέος. Οἱ λα Βιλλωδαί ἔχουσι τὴν ψυχὴν προσκεκολλημένην εἰς τὸ σῶμα, ἀλλ' ὁ κλονισμὸς ὑπῆρξεν ἀπότομος. Ἦσο, Μαρία, ὅχι τὸ ἥμισυ τῆς ὑπάρξεώς μου, ἀλλ' ἡ ὑπάρξις μου ὁλόκληρος!

Καὶ λυγρὸς διέκοψε αἴφνης τὸν λόγον του.

Ἡ κρεολὸς ἐρρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν του.

—Ἰωάννη, τῷ εἶπε, δύνασαι νὰ με συγχαρήσῃς;

Ἐκεῖνος ἔστη, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη.

—Ἡ ἀλαζονία μόνη με παρέσυρε, τῷ εἶπε· δὲν ἡδυνάμην ν' ἀνεχθῶ τὴν προσβολήν, χωρὶς νὰ τὴν ἀνταποδώσω.

—Βοήθησόν με λοιπὸν νὰ ἐκδικήσω τὴν ἰδικήν μου ὕβριν, καὶ τίς οἶδεν;

Ἐκείνη ἔλαβε τὴν χεῖρα του καὶ προσεπάθησε νὰ τὴν κρατήσῃ.

—Δός μοι τὸ θάρρος νὰ τὸ κατορθώσω, τῷ εἶπεν.

—Ἀφες με νὰ φύγω, ἀνέκραξεν ἐκεῖνος, θὰ ἤμην ἄτιμος ἂν ἐρρίπτομαι εἰς τοὺς πόδας σου! καὶ ἐνθυμοῦ τὴν ὑπόσχασίν σου.

Καὶ ἀρπάσας τὸ περίζωμα τοῦ ἐξώστου διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν του, ἐπήδησεν εἰς τὸν κῆπον.

Αἱ κιγκλίδες τούτου ἐπανεκλείσθησαν.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἔμεινε μόνη, στηρίζουσα τοὺς γυμνοὺς βραχίονάς της ἐπὶ τῶν μαρμάρων τοῦ ἐξώστου, ὅπως ἀροίσῃ τὸ πυρέσσον αἷμά της καὶ καταπραύνῃ τὰ νεῦρά της.

Καὶ ὅταν τὰ βήματα τοῦ συζύγου της δὲν ἠκούοντο πλέον ἐπὶ τῶν ἀτραπῶν τοῦ κήπου, τότε ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ καὶ καλέσῃ τὴν Βαρβάραν.

Ἡ ὑπηρετρία παρουσιάσθη πάραυτα, ἀλλὰ μετὰ τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα, τὸ μέτωπον σύνοφρον καὶ σχεδὸν προκλητικῇ, μετὰ τὴν προπετὴ στάσιν ὑπηρετρίας, ἥτις ἀναμένει ν' ἀποπεμφθῇ.

—Κυρία, εἶπεν.

—Κλείσε τὰ παράθυρα.

Ἡ Βαρβάρα ὑπήκουσε.

Ἡ κρεολὸς ἐπανεκάθισεν εἰς τὴν θέσιν της καὶ ἤρξατο γράφουσα σημειώσεις τινὰς ἐπὶ τοῦ σημειωματαρίου της: «Ἀθήρην... εἰς μὴν... Νὰ ἐπιβιβασθῇ».

Δὲν θὰ κατακλιθῇ ἡ κυρία; ἠρώτησεν ἡ νεανίς.

—Ὁχι, ἀκόμη· ἀλλὰ σὺ ἀποσύρθητι· ἐκδύομαι μόνη.

Ἡ Βαρβάρα ἀπῆρχετο ἐκπληκτος διὰ τὴν ἡρεμίαν τῆς κυρίας της, ὅταν ἡ Μαρία τὴν ἐκράτησε.

—Ἀ! ἀλήθεια, τῇ εἶπεν, ἐλησμονήσας εἶχον πρὸ ὀλίγου μίαν ἐπίσκεψιν, πιστεύω μάλιστα ὅτι σὺ τὴν εἰσήγαγες. Ἐχεις λοιπὸν παράπονα ἐναντίον μου, ὥστε νὰ φέρῃσαι οὕτω καὶ νὰ ἐνεργῇς χωρὶς νὰ με προειδοποιήσῃς καὶ ἐν ἀγνοίᾳ μου;

—Ἀλλά, κυρία, ἐφέλλισεν ἡ Βαρβάρα τεταραγμένη.

—Ἐπρεπε νὰ μοὶ τὸ εἴπῃς· ὁ σύζυγός

μου θα εισηρχετο ἐδῶ, μὲ τὴν πλήρη συγκατάθεσίν μου. Ὑπαγε. Μόνον ἔσο μετ' ἐμοῦ εἰλικρινεστέρα ἐν τῷ μέλλοντι καὶ πρόσεχε, ὥστε σὺ καὶ ἐγὼ μόνον νὰ γνωρίζωμεν ὅ,τι πρὸ ὀλίγου συνέβη καλὴ νύκτα, παιδί μου.

ΙΖ'

Ὁ ἀγροκόμος ὑπελόγιζε κακῶς, ὅταν ἔλεγεν εἰς τὸν Ροξενδάλ ὅτι θ' ἀπῆρχετο τῆς Ρόχης τόσῳ ταχέως.

Ἀλλὰ ἡ ἀπάτη τοῦ οὐδένα ἔβλαπτεν.

Ἐκαστος ἡννόει ὅτι δὲν μετακομίζεται εὐκόλως οἰκογένεια ἐργατικὴ καὶ οἰκονόμος ὡς τοὺς λαὸ Βιλλωδαὶ ἀπὸ κητοικίας, ἐν ᾗ διαμένει πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως αἰῶνος.

Καὶ αἱ σιταποθήκαι τῆς Ρόχης καὶ τὰ ὑπόγεια αὐτῆς ἔθριον ἀχρήστων πραγμάτων, ἅτινα οἱ λαὸ Βιλλωδαὶ ἐφύλαττον ἕως οὗ καταντήσωσι κόνις.

Καὶ περγαμηνῶν καὶ παλαιογράφων ὑπάρχον ἐκεῖ σωρίαι.

Συνήθως δὲν ἀνασκαλεῖται τις τοιαῦτα παλαιοντολογικὰ ἀντικείμενα.

Ὅσῃ ἂν ἔχῃ περιέργειαν, βρύνεται τις τὸ τοιοῦτον. Ἀλλ' ὅταν πρόκειται νὰ ἐξαφανίσῃς τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὰ χειρόγραφα τῶν προγόνων σου, τότε τὸ πρᾶγμα διαφέρει.

Ἡ περίστασις ἀπαιτεῖ νὰ τὰ παρατηρήσῃς τις πρὶν τὰ ἐξαφανίσῃ.

Καὶ τὸ συμφέρον καταβάλλει τὴν ἀργίαν.

Τοῦτο συνέβη ἐν Ρόχῃ.

Οἱ γείτονες συναχθέντες περὶ ἐκτεταμένην τράπεζαν, τεθλιμμένοι διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ γείτονος αὐτῶν, ἤρξαντο ἐξετάζοντες τὰ παλαιόχαρτα.

Καὶ ἤκουέ τις τὸν θόρυβον τῶν συρομένων χαρτίων, ὡς εἰ τάγμα ὀλόκληρον ποντικῶν νὰ διήρχετο ἐπ' αὐτῶν.

Καὶ ἔβλεπέ τις ἐκεῖ ἀθῶως ἐρωτικὰς ἐπιστολάς, φιλοφρονήσεις ἐγγόνων πρὸς τοὺς πάππους αὐτῶν κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν δευτερίων, μετὰ ταινίας ἐκχρωματισμένας ὑπὸ τοῦ χρόνου, τὸ τελευταῖον χαῖρε ἀποθήσκοντος στρατιώτου καὶ προσκλήσεις γάμου.

Εἰς τῶν φυλάκων ἀνεζωπύρει τὸ πῦρ τῆς ἐστίας, ὅπου πάντα τὰ ἄχρηστα ἐκεῖνα χαρτὰ ἐκαίοντο· ἦτο ὀλόκληρος ἡ ἱστορία τῆς οἰκογενείας, ἣτις ἐξηρπάζετο.

Αἶφνης ὁ Ἰωάννης ἀνέκραξεν :

— "Ω ! διάβωλε !

Οἱ γείτονες ἐστράφησαν ἐκπληκτοί.

— Τί τρέχει ; τὸν ἠρώτησαν.

— Τίποτε, μία βελόνη μὲ διετρύπησεν.

Οἱ γείτονες ἐτέθησαν πάλιν εἰς ἐνέργειαν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὅμως ὁ Ἰωάννης ἐκάλεσε τὴν μητέρα του, νήθουσεν διὰ τελευταίαν ἴσως φορὰν παρὰ τὴν γυνίαν τῆς ἐστίας.

— Μητέρα, τῇ εἶπεν, ὁ πατήρ μας ἀπῆκε καμμίαν παραγγελίαν διὰ τὸν πάππον τοῦ Βασιτιάνου ;

— Ποῦ ἔκαυσαν οἱ λησταί ;

— Ναί.

— Ὅχι, τίποτε, παιδί μου.

— Παράδοξον !

— Ἦτο γενναῖος καὶ ἔντιμος ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ γέροντος ἱατρὸς βοηθὸν εἰς τὴν ἐργασίαν, ὡς οἱ λοιποὶ γείτονες.

— Ἀλλὰ, παρετήρησεν ὁ ἐφημέριος, ἦτο ἐπίμονος εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἐπρότιμῃσε νὰ ψηθῇ, ἀλλὰ νὰ μὴ δώσῃ τὰ ὀλίγα σκουδὰ, τὰ ὁποῖα ἐφύλαττεν, εἰς τοὺς κλέπτας ὅπως τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ μέγα ἁμάρτημα τῆς δολοφονίας τιμίου ἀνδρός.

— Ἡρωικὴ ἐπιμονή ! ὑπέλαθεν ὁ διδάσκαλος, ὅστις ἡγάπα ὀλίγον τὰς πομπώδεις φράσεις.

Ὁ Ἰωάννης οὐδὲν ἤκουεν· οὗτος ἀνέστρεφεν ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τεμάχιον περγαμηνῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ρηθέντος προγόνου, ἡμιοσθεσμένοι τινὲς γραμμαὶ ἦσαν κεχαραγμένοι. Ὁ Ἰωάννης ἠδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ ἐπ' αὐτοῦ μετὰ κόπου τὴν ἄκρην φράσεώς τινος.

Λάβετε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀρτοθήκης τὸ κλειδίον τοῦ κιβωτίου.

Δι' ὅσους δὲν γνωρίζουσι τὰ πράγματα καὶ τὰς φράσεις τῶν χωρικῶν, δὲν ἔννοεῖ ὅτι ὑπὸ τὴν φράσιν ἀρτοθήκη (mai) ἔννοεῖται ἐπιπλον χρησιμεύον πρὸς κατασκευὴν καὶ φύλαξιν τῶν ἄρτων.

Εἶναι ἐπιπλον κατεσκευασμένον ἐκ ξύλου δρυός, στερεόν, κεκοσμημένον ἐνίοτε δι' ἀναγλύφων καὶ μεταδιδόμενον ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν.

Ἡ ἀρτοθήκη τῆς Ρόχης ἦτο ἐκτάκτου στερεότητος καὶ ἠδύνατο νὰ καταφρονήσῃ τὴν ἀπόδοσιν πολλῶν χρόνων.

Δυνάμεθα μάλιστα ἄνευ ὑπερβολῆς νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἦτο ὡραία ἀρτοθήκη, δυναμένη νὰ σκανδαλίσῃ τοὺς ὀρεγομένους τὰς γοθδικὰς ἀρχαιοτήτας καὶ κατὰ τινα τρόπον ὅλως πρωτότυπος.

Εὐτυχῶς δι' αὐτοὺς, οἱ λαὸ Βιλλωδαὶ ἐσέβοντο τὰ οἰκογενειακὰ ἀντικείμενα καὶ δὲν ἐδελεάζοντο ὑπὸ τῶν προσφορῶν τῶν ἀρχαιοκαπήλων.

Χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν ὁ Ἰωάννης, ἔρριψε βλέμμα εἰς τὸ βάθος τοῦ μαγειρείου.

Ἡ ἀρτοθήκη ἐπεδείκνυνεν ἐκεῖ τὰς χάριτάς της.

Δὲν ἐξετέλει πλέον τὰ ἀρχαῖα καθήκοντά της, ἀλλ' ἐχρησίμευεν ὡς ὀψοφυλάκιον καὶ ὡς ἀρτοθήκη.

Ὁ Ἰωάννης ἐσκέπτετο. Τὸ κλειδίον τοῦ κιβωτίου ! Τίνος κιβωτίου ; Οὐδεὶς ἐν τῷ οἴκῳ ἔγνωριζε τὴν ὑπαρξίν τοιοῦτου.

Ἡ γυνίκα ἐκείνη τῆς περγαμηνῆς τὸν ἐτάρχεσε.

Διὰ νὰ σκεφθῇ ἀνετώτερον καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὴν μυστηριώδη ἀρτοθήκην, ἐπεθύμει νὰ ἠδύνατο νὰ προπέμψῃ τοὺς βοηθοὺς αὐτοῦ, τὸν ἱατρὸν δηλαδή, τὸν ἱερέα καὶ τὸν διδάσκαλον, παρὰ τὴν εὐγενῆ προθυμίαν των.

Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ πάππος του, οἰκονόμος καὶ φρόνιμος, δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ ἀσκόπως τὴν φράσιν ἐκείνην.

Ἡ περγαμηνὴ αὕτη ἦτο προσκεκολλημένη ἐπὶ ἀσημαντόν ἐπιστολῇ δι' ἰσχυρὰς καρφίδος καὶ τρεῖς γενεαὶ εἶχον παρῆλθει, χωρὶς νὰ προσέξωσιν εἰς αὐτήν· τοῦτο ὅμως δὲν ἐδήλου ὅτι ἦτο παντάπασιν ἀναξία λόγου.

Ὁ πρωτότοκος τῶν λαὸ Βιλλωδαὶ ἀνεμνήσθη τότε τῆς φήμης, ἣτις περιέβαλε τὸν πάππον τοῦ Βασιτιάνου, κατὰ τὴν ἐπανάστασιν.

Ἐβεβαίουν δηλαδή ὅτι οἱ βασιανισταὶ τοῦ ἀνεκάλυψαν ἐπὶ τέλους τὸ κιβώτιον, τὸ περιέχον τὰς οἰκονομίας του καὶ μὴ συλληφθέντες, ἀνεχώρησαν εἰς τόπον μακρυνὸν νὰ τὰς ἀπολαύσωσιν ἐν εἰρήνῃ.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ οἰκογένεια ἦτο πολὺ πτωχοτέρα, ἀφ' ὅ,τι ἠδύνατό τις νὰ προσδοκᾷ μετὰ τόσα μακρὰ ἔτη οἰκονομιῶν.

Ὁ Ἰωάννης ἐν τούτοις ἡγήθη καὶ ἀφοῦ ἔμεινεν ὀλίγον ἐξῶ, ἐπανῆλθε καὶ ἀφελὼς ἐπλησίασε πρὸς τὴν ὀψοθήκην.

Τὴν ἤνοιξε.

— Τί ὥραϊο ψωμί ἔγεινε αὐτὴν τὴν φορὰν, εἶπε, πρέπει νὰ ληφθῇ φροντίς νὰ γίνεταί πάντοτε τοιοῦτον.

Ἀλλ' οὔτε κλειδίον εὔρεν, οὔτε ἐφάνη οὐδαμοῦ ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ τοιοῦτον.

Καὶ ἐν τούτοις τὸ κλειδίον αὐτὸ θὰ ἦτο ἡ κλεῖς τοῦ χρηματοκιβωτίου, τοῦ περιέχοντος ἴσως διπλὰ λουδοβίκια καὶ πιστόλας.

Καὶ ὁ νοῦς τοῦ Ἰωάννου εἰργάζετο ὁλονὲν καὶ τὰ χαρτὰ ἐκαίοντο.

Ἐξῆλθεν ἐν τούτοις ἐκ νέου ὅπως ὀροισθῇ ἐν τῷ καθαρῷ ἀέρι. Ἐζήτησε νὰ λύσῃ τὸ αἶνιγμα ἐκεῖνο.

Διερχόμενος πλησίον τῆς ἀρτοθήκης τῇ ἐδῶσεν ἐν λάκτισμα διὰ τοῦ ὑποδήματος αὐτοῦ.

Ἡ ὀψοθήκη ἀφῆκεν ἤχον διαφορετικὸν ἐκεῖνου, ὃν εἶχε τὸ ἄνω μέρος αὐτῆς.

Ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἀναμφιβόλως κενόν. Ὁ πρόπαππὸς του δὲν ἦτο ἀνόητος· εἶχε γράψῃ περὶ τοῦ κιβωτίου ὡς περὶ γνωστοῦ πράγματος, ὅπως ἔλεγον ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου «ἡ πόλις», ἔννοοντες τὴν Ρώμην, καὶ ὡς λέγουσιν ἀπλῶς «ἡ Βίβλος», ὅταν ὁμιλοῦσι περὶ τῆς ἀγίας γραφῆς.

Τὸ φαντασιῶδες κλειδίον ἀναπαρίστατο ἀδιαλείπτως εἰς τὸν νοῦν τοῦ καὶ ἐλάμβανε σάρκα καὶ ὄσθα.

Πρώτην τῶρα φορὰν μετὰ τὴν φυγὴν τῆς μιγάδος ἐσκέπτοτο ἄλλο τι, παρὰ τὴν γυναῖκα ταύτην, ἣτις ἦτο τὸ εἶδωλόν του καὶ δι' ἣν δις ἐκινδύνευσε νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν του.

Στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ κορμοῦ γιγαντιαίας δρυός, παρετήρησεν ἄνωθεν τῆς ἐστίας τοὺς μυρίους σπινθῆρας, τοὺς ἀναθρόσκοντας ἐκείθεν, διασπειρωμένους δὲ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εἰς τὸ κενόν.

Οἱ τρεῖς γείτονες εἰργάζοντο ἀσύνως.

Καὶ ἐνῶ ἀνελάμβανε πάλιν τὰς σέψεις του, ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους κιβωτίου, καρᾶγωγεῖς, ἐρχόμενος ἐκ τοῦ χωρίου, τῷ ἐκόμισεν ἐπιστολήν.

Παρετήρησε τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς, καὶ ἀνεγνώρισε τὴν γραφὴν τῆς Βαρβάρας.

Ὁ χαρακτῆρ ἦτο ἀκίστος, ἀλλὰ ὁ χαρακτῆρς τοῦ καὶ εὐδῶς.

Ὁ Ἰωάννης ἀνεγνώρισε τὸ προσφιλὲς τῇ Μαρίᾳ· Εὐαγγελία ἄρωμα καὶ ὀλίγον ἔλλειψε νὰ λιποθυμήσῃ.

Ἰδοὺ τί ἡ Βαρβάρα τῷ ἔγραφε :

«Προσφιλῆ μου αὐθέντα,

»Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί συνέβη χθὲς ἐνταῦθα. Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου ἡ κυρία ἀντὶ νὰ μ' ἐπιπλήξῃ καὶ νὰ μὲ διώξῃ, μοὶ ἐφέρθη γλυκὰ καὶ ἡμερὰ. Ἐπειτα, ὅταν ἔμεινε μόνη, ἐγὼ ἐκύτταξα κρυφίως ὁπισθεν τῶν παραπετασμάτων καὶ εἶδον ὅτι ἐκλαίει καὶ ἐσπόγγιζε τὰ μάτια της μὲ τὸ μανδύλιόν της. Τὴν μισῶ μὲν δι' ὅσα σὰς ἐπροξένησε κακὰ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην καὶ νὰ μὴ τὴν λυπηθῶ. Ἐφαίνεται τόσον δυστυχής! Ἐδῶ κἀτι τρέχει ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἄλλους φαίνεται χαρούμενη, ἀλλ' ὅταν μένει μόνη φαίνεται λυπημένη σὰν τὴν Μαργδαληνὴν.

»Ὁ πρῶτος ἀμαξηλάτης μας, ἓνας ἐγγλέζος, λέγει ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ὠραιότερα γυναῖκα τῶν Παρισίων.

»Ἀφ' οὗτο ἐφύγατε, τίποτε δὲν ἄλλαξε· μόνον τώρα εἶναι περὶ μελαγχολικὴ παρὰ πρότερον. Οὐδέποτε τὴν εἶδον περισσότερον καταβεβλημένην ἀπὸ τὴν χθελινὴν ἐσπέραν. Σὰς ἔγραψα γρήγορα καὶ βιαστικὴ, διὰ νὰ σὰς κρατῶ ἐνήμερον.

»Χαίρετε, κύριε Ἰωάννη. Σὰς ἀγαπῶ πολὺ καὶ οὐδένα ἄλλον θ' ἀγαπήσω ποτὲ ἐκτὸς ἀπὸ σὰς.

«Ἡ μικρά σας

»B A P B A P A»

Ὁ Ἰωάννης ἀνέγνωσε δις τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Καὶ ἡσθάνθη μεγίστην ἀνακούφισιν διὰ τὰ δάκρυα τῆς Μαρίας.

Καὶ αὕτη ἐπίσης ἔπαυσε καὶ τὰ δάκρυά της ἐνόμιζεν ὅτι ἐξήλειψαν τὸ ἀμάρτημα αὐτῆς.

Ἡδὴ εἶχε δύο προσβολὰς νὰ ἐκδικήσῃ τὴν κατ' αὐτοῦ καὶ ἐκείνην τῆς κρεοῦλου.

Καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ δένδρου, ἐκράτει τὴν ἐπιστολὴν ἀνοικτὴν εἰς τὰς χεῖράς του.

Καὶ μόνον ὅταν ἐσήμενεν ὁ κώδων τοῦ δειπνοῦ τὸν ἐξήγαγε τῶν σκέψεών του.

Ἐβάδισε τότε πρὸς τὸν πύργον μετὰ δυσαρесκείας, ὅτε ὑψηλὴ τις ὑπηρέτρια, μὲ τὴν κόμην ἄτακτον καὶ τὸ πρόσωπον ἔχουσα πλῆρες ἐρυθρῶν κηλίδων, ἐφώναζε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων της :

— Κύρ Γιάννη, κύρ Γιάννη!

— Ἡσυχά, Φραγκίσκη, εἶπεν ἐκεῖνος, νομίζει τις ὅτι ἔπιασε φωτιά τὸ σπῆτι.

Οἱ Νορμανδοὶ ὑπηρέται ἔχουσι τὸ προνόμιον τοῦ ἐλευθέρως φέρεσθαι μετὰ τῶν κυρίων των καὶ ἀποδεικνύουν πάντοτε ὅτι ἡ γλῶσσα δὲν εὐρίσκεται χωρὶς λόγον εἰς τὸ στόμα των.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Φραγκίσκη ἀπήντησε ἀμέσως καὶ καταλλήλως :

— Καὶ μήπως αὐθέντη δὲν τοῦ φαίνεται κανενὸς ὅτι ἔπιασε τῷ ὄντι φωτιά μὲ ἐκεῖνο ποῦ γίνετ' ἐδῶ μέσα ;

Ὁ Ἰωάννης τὴν ἤρπασεν ἐκ τῆς ὁσφύος καὶ τὴν ἀπέθεσε κατὰ μέρος διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν θύραν.

— Ἔτσι μπράβο, κύρ Γιάννη, εἶπεν ἐκείνη γελῶσα, ἔτσι σὰς θέλω ! διότι πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν εἴσατε ὅλο μουτρωμένος.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Μετὰ 4 φυλλάδια συμπληροῦται καὶ τὸ 9' ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτῶρων εἰσπραξὶς καταργεῖται ἐν Ἀθῆναις, ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομὰς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσι τὴν ἐξάμηνον συνδρομὴν των ἀπ' εὐθείας : «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθῆναις», πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Α' φυλλάδιου τοῦ Δεκάτου ἔτους, διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διακόψωμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντα ἀνεξαιρέτως τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

«Ἡ Διεύθυνσις.

Η ΓΕΙΤΩΝ

Διήγημα FÉLIX FRANK

B'

Ἡ Βαλερία ἀνεχώρησε καὶ ὁ Ἰούλιος παραζαλισμένος παρετήρει μὲ ἐξηγριωμένον βλέμμα τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ἐκείνη εἶχεν ἀκολουθήσῃ. Ὅτε συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν, ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως καὶ ἀπεμακρύνθη, πορευόμενος μετὰ συγκινήσεως πρὸς τὸ θρόνιον, ἐνθα ἡ Βέρθα του τὸν περιέμενεν. Ἐπειδὴ ἤργησε, τὸν ἐμάλωσεν ὀλίγον.

Πόσον εἶνε γλυκὺ νὰ κἀθηταί τις πλησίον νεάνιδος, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ, καὶ νὰ τὴν κυττάξῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ! Ἡ εἰκὼν τῆς Βέρθας, ἥτις τοῦ ἐτάρασσε τὸ πνεῦμα, ἐξηφανίσθη καθ' ὁλοκληρίαν, καὶ ὅτε ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τὴν Βέρθαν, εἶχε λησμονήσῃ τὴν ἐμφάνισιν τῆς παλαιᾶς του ἐρωμένης.

Ἡ Βαλερία, ἀνθοπώλις τὸ ἐπάγγελμα, ὑπῆρξεν ἡ τελευταία ἐρωμένη τοῦ Ἰουλίου. Διεσκέδασε μαζὶ τῆς ἐπὶ τινα χρόνον, καθὼς διεσκέδαζον μὲ τὰς ζωηρότητας τῆς ἀνθοπώλιδος οἱ περισσότεροι φίλοι της.

— Εἶνε τρελλή !

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἐμφυδός, ἥτις ἀνεκεφαλαίου δι' αὐτοὺς ὅλα τὰ προτερήματα τῆς Βαλερίας.

Ἀλλ' ἡ ἀνθοπώλις, ἥτις δὲν ἔσχε παρὰ ἔρωτας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παιδαριώδεις, ἡγάπησεν ἐπὶ τέλους μὲ τὰ σωστά της τὸν Ἰούλιον. Ὅτε ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ διακόψῃ τὰς μετ' αὐτῆς σχέσεις του, καταιγίς, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε εἶχεν ὑποπτεύσῃ, ἐξεργάχη αἰφνιδίως.

Ἡ Βαλερία, καθὼς ὅλαι αἱ γυναῖκες, μετεχειρίσθη παρακλήσεις, συγκινήσεις, δάκρυα, λιποθυμίας, ἀπειλὰς τέλους· τίποτε ὅμως δὲν κατώρθωσεν. Ὁ Ἰούλιος μᾶλλον

ἀνιδῶν ἐκ τῶν τοιούτων σκηνῶν παρὰ συγκινούμενος, τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ προσεπάθησε νὰ τῇ ἐξηγήσῃ τὴν ἀμετάκλητον ἀποφασίν του, καταφεύγων εἰς ἀφορμὰς τῆς μεγαλειτέρας σπουδαιότητος, ὑπεσχέθη νὰ ἐρχεταὶ νὰ τὴν βλέπῃ ἐνίοτε καὶ ἡλλαξοοῖκῃμα.

Ἡ Βαλερία, πληγωθεῖσα καιρίως, ταπεινωθεῖσα καὶ φύσει ζηλότυπος, πάρηκολούθει τὰ διαβήματά του καὶ κατώρθωσε νὰ πεισθῇ μὲ τοὺς ἰδίους της ὀφθαλμούς, ὅτι εἶχεν ἀντιζήλον.

Ὁ Ἰούλιος λοιπὸν τὴν ἐγκατέλιπε δι' ἄλλην ! Τὴν ἠπάτησεν !

Ὁρκίσθη νὰ ἐκδικηθῇ καὶ ν' ἀνεγείρῃ φραγμὸν μετὰ τῶν δύο τούτων ὑπὸ ῥέων ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς θλίψεως ὁ Ἰούλιος. Ἀλλ' ἀπεφάσισε πρῶτον νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ πάλαι ἐραστοῦ της καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ἐπανακτήσῃ, ἂν ἦτο δυνατόν, τὴν καρδίαν του.

Εἶδομεν πῶς, παρασυρθεῖσα ἐκ τῆς ζηλοτυπίας, ἐπέφερεν ἀντίθετον ἀποτέλεσμα παροργίσασα αὐτὸν περισσότερον ἀντὶ νὰ τὸν προσελκύσῃ. Ὅπως αὕτη ἐνόει ἡ κόρη τοῦ Λουξεμβούργου ἦτο ἐρωμένη τοῦ Ἰουλίου· διατὶ νὰ μὴ εἶνε τοιαύτη ;

Ἡ ἀρετὴ δὲν ἦτο διὰ τὴν ἀνθοπώλιν παρὰ λέξις κενή. Ἐπρεπεν ὅμως νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῶν πράξεων τῆς ἀντιζήλου ταύτης καὶ νὰ μάθῃ ποῦ κατ' ἰδίαν συνήντη τὸν ἐραστὴν της. Ἡ Βαλερία οὐδέποτε ἦν δυνατό νὰ φαντασθῇ, ὅτι δὲν συνήντωντο ἀλλαχού. Ἀνεκάλυψε τὸ μέρος, ἐνθα κατῴκει ὁ Ἰούλιος, ἔμαθε τὴν κατοικίαν τῆς Βέρθας, ἀλλ' οὐδαμοῦ κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ ἔστω καὶ ἀπλὴν ἐνδείξιν περὶ τοῦ εἶδους τῶν ἐρωτικῶν τούτων σχέσεων. Ἡ μυστηριώδης αὕτη κατάστασις τὴν ἐτάραττε.

— Κρύπτονται, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, πῶσαι προφυλάξεις διὰ τὴν ὠραίαν αὐτὴν μικροῦλαν ! Ἡ δεσποινὶς φοβεῖται νὰ ἐκτεθῇ ἀλλ' ἄς βεβαιωθῶ μίαν μόνον φορὰν κατὸ τότε ἀλλοίμονον ...

Ἡ Βαλερία εἶχε προσχεδιάσῃ τὴν πορείαν της· μόνον, ἵνα ἐνεργήσῃ μὲ ἡσυχίαν τὴν συνειδήσιν, ἐξῆτει ἐπιμόνως ἐνδείξεις.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐνθα διέμενεν ἡ Βέρθα, τοῦ ἄλλου μέρους τῆς αὐλῆς καὶ ἀντικαυτῆς ἡ Βαλερία ἐνφύκασε δωμάτιον, ὅπου θεν κατεσκόπευε τὴν Βέρθαν καθ' ἐκάστην. Τὰ ἐκ μουσελίνης παραπετάσματα τῆς πτωχῆς κόρης ἦσαν κατὰ τὸ ἡμισυ ἀνασυρμένα, ἵνα δύναται νὰ ἐργάζεται καλλήτερα, ὥστε ἡ γείτων της τὴν ἐβλεπε ζωγραφίζουσιν, πηγαινοερχομένην καὶ ἐξερχομένην.

— Ἀ ! διεννοεῖτο ἡ ἀνθοπώλις κακέντρῳς μειδιῶσα, πηγαίνεις τώρα εἰς τὴν σινέντευξιν !

Ἀλλὰ δὲν εἶδεν οὔτε μίαν φορὰν Ἰούλιον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖ ἐνθα ἡ Βέρθα δὲν εἶχε διὰ σύντροφον, κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας, παρὰ μόνον ὅταν εὐτυχῇ καὶ περιπαθῇ.

Ἡ Βέρθα ἐν τούτοις δὲν ὑπόπτειε ποτε, δὲν ἐγνώριζε μάλιστα τὴν ὑπαρξίν τῆς Βαλερίας. Τὸ δωμάτιον τῆς τελευταίας